

γνέστρι τό, ἐνιαχ. γνέστρ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω.

Σκαφίδιον ἢ πινάκιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ νήθουσα στηρίζει τὴν ἄτρακτον καὶ στρέφει ταύτην κατὰ τὴν νῆσιν. Συνών. γνέστρ' ὀπουλο.

γνεστρόπουλο τό, ἐνιαχ. νεστρόπον Πόντ. (Κερασ.) νιαστρόπον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γνέστρι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Γνέστρι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γνεφοκοπῶ Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κοπῶ.

Νεύω διαρκῶς, συνεχῶς διὰ τῆς κεφαλῆς, τῆς χειρὸς ἢ ἄλλως πως ἐνθ' ἄν.: Κάθεται 'ς τὸ παράθυρο καὶ γνεφοκοπᾷ Χίος.

γνεφολόγημα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνεφολογῶ.

Ἡ διὰ νευμάτων ὁμιλία, συνεννόησις.

γνεφολογῶ Λεξ. Δημητρ. γνεφολογῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογῶ. Συνεννοοῦμαι διὰ νευμάτων.

γνεφτὰ ἐπίρρ. Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνεφτός. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Διὰ νευμάτων, με γνεψίματα ἐνθ' ἄν.: Τοῦ τὰ εἶπε γνεφτὰ Ἀθῆν.

γνεφτᾶτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. γνεφτᾶτα Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνεφτός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτα, τὴν ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

Γνεφτά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔκαμα γνεφτᾶτα νὰ καταλάβῃ Λεξ. Δημητρ. Οὐλὸν γνεφτᾶτα θὰ σκάψιτι Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

γνεφτός ἐπιθ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χάλκ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω.

1) Ὁ διὰ νευματος γινόμενος Ρόδ. Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.

2) Ὁ καμμῶν συχνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χάλκ.

3) Ὡς οὐσ. εἰς τὴν φρ.: Μιλοῦν τὸν γνεφτόν (= ὁμιλοῦν, συνεννοοῦνται διὰ νευμάτων) Σύμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γνεφτός Ἀθῆν.

γνέφω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Σινώπ.) γνέφου βόρ. ἰδιώμ. Πελοπν. (Μάν.) νεύω Μεγίστ.— Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 51 Δ.Βουτυρ., Διωγμέν. ἀγάπ., 52 Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάν., 50 νεύου Α. Ρουμελ. (Καβακλ. Σωζόπ.) Εὔβ. (Κύμ.) Θεσσ. νεύγω Κ. Οἰκονόμ., Περὶ προφορ., 31 νεύγου Εὔβ. (Κουρ.) νεύκω Κύπρ. νεύκω Κύπρ. ἐγνεύω Πόντ. (Οἶν.) γνεύω Ἰκαρ. (Χριστ.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Κορσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Ξηροκ. Λεῦκτρ. Οἰ-τυλ.) Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Πόντ. (Οἶν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Τῆν. Φοῦρν. Χίος (Βροντ.)— Κ. Οἰκονόμ., Περὶ προφορ., 31 Κορ., Ἀτακτ., 1.288 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γνεύου Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Σα-ρεκλ. κ.ά.) Ἰμβρ. Λῆμν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) γνέου Στε-ρελλ. (Καλοσκοπ.) γνεύγου Μ. Ἀσία (Κυδων.) γνεύτου Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πολιχνίτ.) Μακεδ. (Σισάν.) ἀγνεύω Θράκ. (Σκόπ.) ἀγνεύου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) νέθω Κύθηρ. Παρατ. ἐνευκεν

Κύπρ. Ἀόρ. γούνηφα Λῆμν. (Πλάκ.) Μέσ. γνέφομαι Πελοπν. (Νεάπ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σάμ. Σκῦρ. — Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ., 213 νεύκομαι Κύπρ. Μετοχ. γνεμένος Θάσ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. νέφω καὶ ἐκνεφώ. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,185.286, Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ., 7 (1910-11), 64. Ὁ τύπ. γνέφω καὶ εἰς Πρόδρομ., 3.302 (ἐκδ. Hesselting - Pernot), ὁ δὲ γνέφω αὐτόθ. κῶδ. Σ. Ὁ τύπ. γνέφω καὶ εἰς Πεντάτευχ., σ. 424 (ἐκδ. Hesselting), ὁ δὲ (ἐκ)νεφώ εἰς Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε, στ. 1463 (ἐκδ. J. Lambert).

Α) Ἐνεργ. 1) Νεύω, κάμνω νεύμα, σημειῶν διὰ τῶν ὀφθαλ-μῶν, τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς χειρὸς πρὸς δήλωσιν θελήσεως ἢ διαθέσεως μου σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.): Τοῦ ἔγνεφε νὰ παίξῃ τὸ φάντη - τὸ ρῆγα - τὸν ἄσσο (εἰς τὴν χαρτοπαι-ξίαν) σύνθηθ. Τοῦ ἔγνεφε νὰ πάη - νὰ φύγῃ - νὰ μὴν πῇ τίπο-τα - νὰ κἀνῃ τὸν κουτό - νὰ τὸν διώξῃ σύνθηθ. Τοῦ γνέφω νὰ με ἰδῇ καὶ δὲ με γλέπει Πελοπν. (Δίβρ.) Μοῦ ἔγνεφε νὰ πάον κοντά του νὰ τὸν ἰδῶ πὺν κατάκισσε (= εἶναι κατά-κοιτος) Πελοπν. (Βούτσ.) Φτάνει νὰ μοῦ γνέφῃς κ' ἐγὼ κατα-λαβαίνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καὶ γνέφω τῇ κοπελιᾷ κ' ἤρθε-νε 'ς τὸ περιβόλι Κρήτ. Ἐγνεφέ δου τζ' ἠπῆγεν κοδά του αὐτόθ. Ἐγνεφά του νὰ ῥκεται Πόντ. (Οἶν.) Μ' ἔγνεφτε πολλά, μὰ γὰρ δὲ γροικοῦσα τίποτα Μακεδ. (Σισάν.) Καὶ γνέφουν' αὐτοὶ πὺς εὐρήκαμε τάχα τὴν δύχη μας (ἐκ πα-ραμυθ.) Ἀστνπ. Εἶχε δὲ τὸ Φουρλῆ, πὺν τὸν εἶχανε πάρει γιὰ νὰ βοηθήσῃ 'ς τὸ χυτήριο, νὰ τὸν κοιτάξῃ καὶ νὰ τοῦ νεύῃ Δ. Βουτυρ., Διωγμέν. ἀγάπ., 52 || Φρ. Κάπριος τοῦ ἔγνεφε (ἐπὶ εὐκόλου καὶ ἀβασανίστου πειθοῦς) Ζάκ. Συνών. φρ. Κάπριος τοῦ σφύριξε. Ὅπου τοῦ νέφῃς, νεύκε-ται (= παρασύρεται) Κύπρ. Γνεύ' τσι 'ς τὰ κάδρα (ἐπὶ ἐρω-τύλου) Σάμ. Νὰ σὲ μιλοῦνι κὶ νὰ γνέφῃς (ἀρά' νὰ εὐρίσκεσαι εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε μόλις διὰ νευμάτων ν' ἀπο-κρίνεσαι) αὐτόθ. Νὰ σὲ 'δοῦ νὰ γνέφῃς (ὁμοίως) αὐτόθ. Νὰ βουβαθῇς καὶ νὰ γνέφ'ς (συνών. με τὴν προηγούμεν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Νὰ γνεύῃ (ἀρά' ν' ἀλληθωρίζῃ) Βιθυν. (Παλλα-δάρ.) Νερὸ γνεμένο εἶναι (εἶναι ταχύς, πρόθυμος, ἱκανὸς διὰ πᾶσαν ἐργασίαν) Θάσ. Ἄνε δου γνέφῃς, γνέφεται (ἐπὶ ἀ-βούλων ἀτόμων τὰ ὅποια δὲν λαμβάνουν πρωτοβουλίας καὶ ἔχουν ἀνάγκην ὑποδείξεων) Πελοπν. (Νεάπ.) || Ἀσμ.

Θωρεῖ τὸν Βάσον 'πὺν μακρὰ νὰ στέκῃ νὰ τῆς νεύκῃ, νὰ 'χῃ τ' ἀγκάλια τ' ἀνοιχτὰ χωρὶς νὰ τῆς κοντεύκῃ Κύπρ.

Τὰ μ-μάτια τῆς ἀγάπης μου 'ς τὴν ἄκραν μελισ-σεύκουν τσ' ὅταν γυρίσουν τσαὶ με δ'οῦν, οὔλ-λον ἐμένα νεύκουν (μελισσεύω = ἔχω τὸ χρῶμα τῆς μελίσσης) αὐτόθ.

Νεύκω τῆς μέτ' ἀμ-μάτιν μου, | ἐν-νὰ σὲ κάμ' ἀγάπην μου αὐτόθ.

Τέσσερα μάτια γνέφονται τσαὶ δυὸ καρδιές χτυποῦνε, πότε θὰ σμίξουνε μαζί, τὸν πόνο τους νὰ ποῦνε Σκῦρ. || Ποιήμ.

Σκύβουν ἐκεῖθε οἱ πόνοι μου καὶ νεύουν 'ς τοὺς πόθους μου καὶ 'ς τ' ὄνειρο ν' ἀνέβουν Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 51.

Γονάτισε 'ς τὴν ἄκρη | τοῦ βράχου κ' ἔγνεφε ψηλὰ Κ. Κρυστάλλ., Ἐργ. 1,152. Ἡ σημ. καὶ εἰς Πρόδρομ. 3,302 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) ἀνεύω τὸν συψωμίτην μου, σύρω τον ἐκ τὸ ἱμάτιν. 2) Ἐλαφρῶς κινῶ Ἀγαθον. Κάλυμν.: Ἐγνεφεν ἡ Γοργόνα τὰ μαλλιά της κ' ἠκαταπόντιζε τὰ κα-ράβζα Κάλυμν. Γνέφεις τῇ βέργα Ἀγαθον. 3) Παρεκτρέπω, ἐκτρέπω, στρέφω Χίος (Καρδάμ.): Γνέφω τὸ νερό (ἐκτρέπω τὸ ὕδωρ ὥστε νὰ ρέυσῃ εἰς ἄλλην αὐλακα). β) Κάμπτω τι ἔλ-κων τοῦτο Ἀνδρ.: Γνέφω τὸ σκοινί. γ) Ἐκτρεπόμενος τῆς

